

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 20.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Απόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Κωνσ. Σακελλαροπούλου ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημ. τῆς ἐλπίδος. — 2) Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 19 Μαρτίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 47 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνεδρῶν. — 3) Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 305 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν. — 4) Απόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τῆς Μαρίας Εὐμορφωτῶν.

(Απόφ. Ποιν. ῥιμῆ). (Αρ. Πρωτοκ. 397).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Α. Μανούση, Ι. Γ. Τυπάλλον, καὶ τῶν παρέδρων Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα ἀνοπληροῦντων τοὺς ἀπόντας δικαστὰς Κ. Κ. Φωτίλα ἀνοπληροῦντων καὶ Δ. Ραζῆν καὶ παρόντων τοῦ εισαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυρομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 26 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσως.

Ὁ Κωνσταντῖνος Σακελλαρόπουλος ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τῆς ἐλπίδος διαμένων εἰς Ἀθήνας ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εισαγγελέως, ὅτι διάτινων ἐκφράσεων, καταχωρηθεισῶν εἰς τὸν 56—57 ἀριθ. τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος, ἐξύβρισε καὶ ἐλοιδύρησε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, ἐλοιδύρησε δὲ καὶ τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν. Εἰσαγγείληται τῆς δίκης τὴν 9 Ἰουλίου ε. ε. εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 176 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τὸν κατηγορηθέντα αἰθῶν μὲν ὡς πρὸς τὴν ἐξύβρισιν καὶ λοιδορίαν τοῦ βασιλέως, ἔνοχον δὲ ὅτι διὰ τοῦ 56—57 ἀριθ. τῆς ἐφημερίδος τῆς ἐλπίδος, ἐλοιδύρησε τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, διότι ἡ εἰς τὸ εἰρημέαν φύλλον τῆς ἐφημερίδος περιεχομένη ἐκφρασις. « Ἄν δὲν ἐδιοικούμεθα ἀπὸ τὴν Βαυκρίαν κ.τ.λ. ἀποδιδομένη εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν προσβάλλει ὡς ἐξαρτωμένην, καὶ τὸν κατεδικάσε δυνάμει τῶν ἀρθ. 158, καὶ 344 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν δρ. Ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, διότι ἡ ἀπόφασις ἡ κερύττουσα ἔνοχον αὐτὸν δὲν περιέχει τοῦ ἀνήκοντος ἀρθρου τὴν παράθεσιν, ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ 397 ἀρθρου τῆς ποιν. δικον. καὶ ἐκείνων εἰς τὰ ὁποῖα αὐτὸ παραπέμ-

πει. Διότι λοιδορία δὲν σημαίνει προσβολὴν δι' ἀποδόσεως πράξεως ῥητῆς, ἀλλὰ ἐφαρμογὴν κατὰ τοῦ ὑβρισθέντος λέξεως ὑβρυστικῆς.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυροπούλου, συνήγορον τοῦ ἀναρρεσιόντος, καὶ τὸν εισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 407 ἀρθ. §. 10 τῆς ποιν. δικονομ. ἡ παράλειψις τῆς ἐν τῇ δικαστικῇ ἀπόφασιν παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου εἶναι μὲν λόγος ἀναίρεσως δικαστικῆς ὅμως ἀπόφασιν ἔνοσιν ἐνταῦθα ὁ νομοθέτης μόνον τὴν καταδικαστικὴν, δηλ. τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, ὡς γίνεται φανερόν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ῥηθέντος ἀρθρου 360 §. 5 καὶ μετὰ ἀρθρα 458 §. 18 τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἐπομένως ἡ μὲν παράθεσις ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου εἰς τὴν περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασιν δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ὡσαύκις ὁ νόμος δὲν ὥρισε ῥητῶς τὰ περιστατικὰ ἐγκληματικῆς τιμῆς πράξεως, ἡ σάθμισις τῶν περιστατικῶν τούτων ἀνεῖκει εἰς μόνον τὰ ἐπιληφθέντα τῆς πράξεως δικαστήρια ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος δὲν ἔχει δικαιοδοσίαν διὰ νέαν σάθμισιν τῶν περιστατικῶν αὐτῶν, ὁπόταν ἄλλως τὰ κριτικὰ δικαστήρια ἐδίκασαν τακτικῶς καὶ ἀρμοδίως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσως αἴτησιν τοῦ Κωνσταντῖνου Σακελλαροπούλου ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος τῆς ἐλπίδος, ἥτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰουλ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 176 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν ἀναρρεσιόντα εἰς τὸ πρόσμιμον τῶν ἑκατὸ δραχμῶν καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοσὴν ἑβδόμην Ἰουλίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Ἰουλίου ε. ε.

κόφ. ποιν. ῥιμδ'). (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 396).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Ι. Γ. Τυπάλδου καὶ τῶν παρέδρων Γ. Αφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα ἀναπληροῦντων τοὺς ἀπόντας δικαστὰς Κ. Κ. Δ. Σκορδίλιν καὶ Δ. Ραζῆν, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ισχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 22 τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως.

Νικόλαος Καβούκκος Γεωργός καὶ Ἰωάννης Γύφτος ἢ Γυφτογεωργόπουλος ποιμὴν, κάτοικος τοῦ χωρίου Χασάναγα τῆς ἐπαρχίας Μεθώνης, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίᾳ κακουργηδικῶν, ὅτι κατὰ τὴν 24 Ἀπριλίου 1834 ἐφόνευσαν ἐκ προμελέτης τὸν Δημήτριον Πλακοπούλου εἰς ἑν λαγκαδι κατὰ τὴν θέσιν Ἑγκλιανῶν μεταξύ τῶν χωρίων Χασάναγα καὶ Ὀσμάναγα, κακούργημα προνοούμενον ἀπὸ τοῦ 288 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαθῶν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἐκφραζομένην «ὁ Νικόλαος Καβούκκος καὶ ὁ Ἰωάν. Γύφτος ἢ Γυφτογεωργόπουλος εἶναι ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὴν 24 Ἀπριλίου 1834 ἐπραξαν ἀνθρωποκτονίαν ἐπὶ τοῦ Δημητρίου Πλακοπούλου, ὅχι ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως ἀλλ' εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀργῆς» καὶ θεωρήσαν αὐτὴν ὡς προεληθῶσαν ἐξ ἀπάτης παρέπεμψε, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 47 ἀποφάσεώς του δυνάμει τοῦ 444 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. τὴν δίκην τῶν κατηγορουμένων εἰς τὴν προσεχῆ σύνοδον τοῦ δικαστηρίου τῶν Κακουργηδικῶν. τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐζήτησαν οἱ εἰρημόνοι Ν. Καβούκκος καὶ Ἰωάν. Γύφτος ἢ Γυφτογεωργόπουλος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους α'. Ὅτι ἡ ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων παραλείψασα τὰς οὐσιώδεις λέξεις, ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε, δὲν διαλαμβάνει πράξιν κολάσιμον κατὰ τὸν ποιν. νόμον καὶ β'. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἔπρεπε κατὰ συνέπειαν τῆς εἰρημένης ἐτυμηγορίας νὰ ἀπολύσῃ τοὺς κατηγορηθέντας.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην, διορισθέντα συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων ἀπόντων, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁσάκις ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων κηρύττει τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον πράξεως, κατὰ τῆς ὁποίας ὁ ποιν. νόμος δὲν ὄρισε προηγουμένως ῥητὴν ποινὴν, ἡ πράξις αὕτη δὲν εἶναι ἀθέμιτος, καὶ τὰ δικαστήρια τῶν συνέδρων ὀφείλου κατὰ τὸν νόμον νὰ ἀπολύσουσιν ἐντελῶς αὐτόν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Ναυπλίᾳ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀπαντήθη εἰς τὸ ζήτημα, τὸ ὁ-

ποῖον ἔθεσεν εἰς αὐτὸ ὁ πρόεδρος, τῶν ἐν Ναυπλίᾳ συνέδρων διὰ τῆς ἐτυμηγορίας του. *Ναί, ὁ Νικόλαος Καβούκκος καὶ Ἰωάννης Γύφτος ἢ Γυφτογεωργόπουλος, εἶναι ἔνοχοι, ὅτι ἐπραξαν ἀνθρωποκτονίαν ἐπὶ τοῦ Δ. Πλακοπούλου, ὅχι ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως, ἀλλ' ἀπὸ βρασμὸν ψυχικῆς ὀργῆς, ἐπεφάνθη ἀποφατικῶς ὡς πρὸς τὴν εἰς αὐτοὺς ἀποδιδόμενην πράξιν τοῦ φόνου, ἐφ' ἧς περιεσφύετο καὶ τὸ ζήτημα τοῦ προέδρου. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων τῆς λέξεως ἀπεφάσισαν, στοιχεῖον ἀναγκαιῶν πρὸς ἀπαρισμὸν τοῦ κακουργήματος τῆς ἀναιρέσεως, οἱ ἀναιρεσειόντες δὲν ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι πράξεως προσβεπομένης ἀπὸ ποιν. νόμον καὶ τιμωρουμένης μὲ ῥητὴν ποινὴν, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίᾳ συνέδρων ὄφειλε νὰ ἀπολύσῃ ἐντελῶς τοὺς κατηγορουμένους Ν. Καβούκκην καὶ Γ. Γύφτον ἢ Γυφτογεωργόπουλον καὶ ὅχι νὰ παραπέμψῃ τὴν κατ' αὐτῶν ἐγκληματικὴν δίκην εἰς ἄλλην σύνοδον κακουργηδικῶν καὶ οὕτω παρεβίβασε τὸ 1 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ὀρίζον οὕτω. «Ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται « πλὴν εἰς ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις καὶ ἄλλείψεις, κατὰ « τῶν ὁποίων νόμος τις ὄρισε προηγουμένως ῥητὴν « ποινὴν.*

Διὰ ταῦτα, καὶ λαθῶν ὑπ' ὄψιν τὸ εἰρημένον ἄρθ. καὶ τὸ 500 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. ἀναίρει τὴν ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 47 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίᾳ συνέδρων, ἀπολύει ἐντελῶς τοὺς ἀναιρεσειόντας Ν. Καβούκκην καὶ Ι. Γύφτον ἢ Γυφτογεωργόπουλον, ἀποφασιζέει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσι εἰς βῆρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτατύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Ἰουλίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ἰουλίου 1837.

(Ἀπόφ. πολιτ. 109). (Ἀριθμ. πρωτοκ. 334).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ι. Γ. Τυπάλδου, καὶ παρόντος τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 14 τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, διὰ τὴν δικάσῃ μεταξύ τοῦ Θωμᾶ Ἰωάν. τέκτωνος, κατοικοῦ Αἰγίου, ἀναιρεσειόντος, ἀπόντος παρισταμένου διὰ τοῦ πληρεξουσίου Σ. Πήλληκα δικηγόρου, καὶ τοῦ Ἀνγ. Ἀλεξάνδρου τοῦ κατοικοῦ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἀναιρεσιβλήτου, ἀπόντος τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως. Διαφερόμενοι οἱ εἰρημόνοι διάδικοι περὶ μὴ περαιώσεως οἰκοδομήματος, καὶ παρευσιασθέντες ἐνώπιον τοῦ εἰρηνο-

ως άγωγήν της καί τόν νόμον. Τήν άπόφασιν ταύτην τών πρωτοδικών έξεκάλεσεν ο Ι. Κορριωτάκης; ενώπιον τών εν Ναυπλίω έφετών. Το δικαστήριον τουτο δια της από 23 Νοεμβρίου 1836 και ύπ' αριθ. 199 άποράσεως του μεταρρυθμίσαν την πρωτόδικ. άπόφ. απέρριψε την αίτησιν της έφσειβλήτου. Της άποφάσεως ταύτης τών έφετών έζήτησεν ή Μαρία Εύμορφογόνη την άναίρεσιν δι' έσφαλμένην έρμηνείαν του νόμου, διότι κατά την έννοιαν αύτου άρκεί ή περι μοιχείας κατηγορία του άνδρός και ενώπιον πάσης άλλης άρχής διά νά παράξη δικαίωμα προς διάζευξιν, είτε μη δυνηθέντος του άνδρός; ν' άποδείξη, είτε παραιτηθέντος και β'. Ότι αν ο περι μοιχείας λόγος δέν ήτον νόμιμος, ή έπταετή; πραγματική διάστασις του άνδρουόου καλιεα λόγον νόμιμον προς διάζευξιν (νόμος 4 βιβλ. V τίτ. β'. του Κώδικως Ιουστιανού) τόν όποιον τόν δικαστήριον τών έφετών έσφαλμένως ήρμήνευσεν.

Άκούσαν την έκθεσιν του άρειοπ. Κ. Α. Γ. Φέδερ, τόν πληρεξούσιον της άναίρεσειούσης Π. Αργυράπουλον προσέβσαντα τόν έξής λόγον άναίρεσεως. Ότι το δικασ. τών εν Ναυπλίω έφετών παρεβίασε το 683 αρ. της πολ. δικ. διότι έβασάνισε και άπήνησε την άπόδειξιν τών προσβληθέντων λόγων διά το διαζύγιον ενω παρουσιαζομένων τών συζύγων μόνων και χωρίς αντιληπτών ενώπιον του δικασ. τών πρωτοδικών προς συμβιβασμόν και όχι προς έκδικασιν, δέν καθυποβάλλονται εις άπόδειξιν άλλα προσκαλούνται εις θεβιείωσιν μόνον τών λόγων οι όποιοι χρησιμεύουν ως άφορμή του διαζυγίου τόν πληρεξούσιον του άναίρεσειβλήτου Σ. Πήλληκα, και τόν άντεισαγγελέα.

Σκεφθέν κατά τόν νόμον.

Επειδή ή κατά το αρθ. 683 της πολ. δικον. εις την γυναίκα διδομένη άδεια νά παρασθη ενώπιον του δικαστηρίου διά νά προτείνη την περι διαζεύξεως άγωγήν και τά μετά της άποδείξεως, κατά το 605 αρθ. της πολιτ. δικον. ήθελεν εισθαι άνωφελής, όταν εκ της περι χωρισμού αίτήσεως γίνεται δήλον, ότι αύτη δέν σηρίζεται εις νόμιμον διαζεύξεως λόγον, και επομένως ή τοιαύτη αίτησις λογίζεται κατά το προσέμιον του αρθ. 683 της πολ. δικ. τοτε μόνον βάσιμος, όταν περιέχη λόγου; τους όποιους ό νόμος έπρανόησεν ως δίδοντας χώραν εις διάζευξιν, αν άπο-

δειχθώσιν άληθείς, το δε δικαστήριον τών εν Ναυπλία έφετών, άπορρίψαν την αίτησιν της Μαρίας Εύμορφογώνης; ώ; μη περιέχουσαν νόμιμον διαζεύξεως λόγον, συνεμροφώθη με την έννοιαν του αρθ. 683 της πολ. δικον. και ήρμήνευσεν ορθως τόν νόμον.

Επειδή κατά το αρθ. του 12 τίτλ. του 4 βιβλ. του Αρμενοπούλου, ή γυνή δύναται νά χωρισθη από τόν σύζυγον, εν ούτος έγγραφη κατηγοριών την γυναίκα του περι μοιχείας, και δέν άποδείξη την μοιχείαν, ο δε ρηθείς νόμος διά νά λάβη χώραν, υποθέτει κατηγοριαν έχουσαν σκοπόν την διάλυσιν του γάμου και την τιμωρίαν της μοιχαλίδος, και γενομένην ενώπιον της άρμοδίου άρχής και κατά τους από τόν νόμον όριζομένους τύπους, ώ; διατάττει το αρθ. 13 έδαφ. 2 του ίδιου τίτ. του Αρμενοπ. επί δε του προκειμένου η περι διαζεύξεως αίτησις της Μαρίας Εύμορφογώνης, ώ; αναφέρει ή άπόφασις τών έφετών, σηρίζεται άπλως εις το ότι ο σύζυγός της χωρίς νά εισάξη ενώπιον δικαστηρίου κατηγοριαν περι μοιχείας επί σκοπώ διαλύσεως του γάμου έχαρακτήρισε μόνον αύτην ώ; μοιχαλίδα, επομένως το δικαστήριον τών έφετών μη θεωρήσαν ώ; λόγον διαζεύξεως την ρηθείσαν πράξιν ήρμήνευσεν ορθως τόν νόμον.

Διά ταύτα άπόρρίπτει την άναίρεσεως αίτησιν της Μαρίας Εύμορφογώνης, ητις έγεινε κατά της από 23 Νοεμβρίου 1836 και ύπ' αριθ. 199 άποφ. τών εν Ναυπλίω έφετών, καταδικάζει την άναίρεσειούσαν εις πρόσμιον τών δικουσιών δραχ. εις τά δικαστικά δικαίωματα της παρούσης δίκας, της πληρωμής τών όποιων απαλλάττεται εν τω παρόντι ώ; πένησσα, και εις τά έξοδα του άναίρεσειβλήτου.

Εκρίθη και άπερασίσθη εν Αθήναις την δεκάτην ογδόην Ιουνίου του 1837. έτους.

Εδημοσιεύθη εν Αθήναις; την 24 Ιουνίου 1837.